

Körbeölel kusza láncom, mit szabad-asszociáltam
(csüngsz Te is egy kicsi szemben, fém-erejű karolásban).
Képet idéz fel az illat, ízt egy távoli dallam,
rozsdaszagú zsebeimből csörren elő mind sorban.

Nincsen idő, csak a maszkok: számtalan arca a Mostnak,
végtelenített számlap, mit mutatók letaposnak.

Emberi értékünket méréssel bizonyítjuk,
mit megfogni se bírunk: számokká alakítjuk.
Szétdaraboljuk folyton törtekké az Egészet,
s részenként kaparásszuk, míg beköszönt az enyészet.

Nincsen idő, csak a maszkok: számtalan arca a Mának,
láncszemeink körülöttünk mindig Most muzsikálnak.